

Hovorna.

Výstraha redakcím právnických časopisů. Je mi líto, že jsem nucen zabývat se osobou Dra Floriana Drápala, autora dvou brožurek, a to „Kompetence civilních soudů de lege ferenda“ (Nakladatel Josef Birnbaum v Brtnici, 1924) a „Glosy k civilnímu procesu“ (Nakladatelství „Humana“ v Letovicích, 1926) a majitele řady rukopisných recensí, glós či úvah, s nimiž po léta provozuje s podivuhodnou vytrvalostí jakýsi podomní obchod v redakcích jednotlivých právnických časopisů. Nejen redakce Časopisu pro právní a státní vědu, nýbrž i jiné odolaly zatím těmto opěťovným nabídkám a nepřinesly ani přes opětovné autorovy urgencye posudky jeho shora zmíněných dvou brožurek. Stalo se tak zajisté v zájmu autora samotného a nelze se domnívat, že při tom šlo o nějaké spiknutí oněch redakcí proti osobě autorově, jehož literární znamenitosti by snad tímto způsobem měly býti před naší právnickou veřejností umlčovány. Ale vytrvalostí p. Dra Drápala podařilo se přece dostat je na tuto veřejnost a k tomu nelze již mlčet. V časopise „Parlament“, roč. VI., č. 2 otištěn jest na str. 53 a 54 posudek jeho brožurky o Kompetenci civilních soudů, jenž podepsán jest Drem Janem Svoboduu, a v následujícím čísle čteme na str. 95 jednu z proslulých, redakcím našich právnických časopisů zatím jen rukopisně známých „glós“ páně autorových, věnovanou tentokrát normativní theorii. Dostaly-li se kdy do sloupců seriosních jinak časopisů politováníhodným omylem či nedopatřením příspěvky, které nenesou vůbec vážné kritiky, stalo se tak zajisté v obou těchto případech. Jsem nucen konstatovati to výslovně, poněvadž v časopise „Parlament“ figuruji sám jako člen „redakčního kruhu“, který arcif o obou příspěvcích dozvěděl se teprve z hotového čísla.

Co píše autor s troufalostí, kterou dodává jen absolutní ignorance, o normativní theorii, je nesmysl, který volá přímo do nebe. Polemisuje zde proti spisovateli článku „na 1. straně časopisu pro právní a pro státní vědu, 1927“, jehož jméno (je to prof. Engliš) buď že setrnosti nebo spíše z obavy, aby mu nebylo příliš bolestně klepnuto přes prsty, neuvádí. Rovněž tak neuvádí jméno autora knihy „Úvod ve studium právnických method“ (prof. Kallab), o níž jedná. Končí svou glósu latinským pořekadlem: Quod erat demonstrandum, demonstratum est, domnívaje se patrně, že na dvou sloupcích lze několika frázemi dokázati, že „není nijakého principiálního rozdílu mezi těmito třemi methodami pochopení“ (t. j. kausalitou, normativitou a teleologií), poněvadž podle Dra Drápala jest prý logika identická s kausalitou! Kdyby se dalo s Drem Drápaem vážně mluvit, bylo by nutno vysvětliti mu, co je to vlastně „kausalita“, o níž nemá nižádné jasné představy. Myslí, že i zde, jako všude, vystačí s několika nabubřelými frázemi, jichž užívá bez ladu a skladu, a které zřejmě jemu samotnému nehorázně imponují. U Dra Drápala čtenář neví nikdy, co je autorem chťený nesmysl a co pouhá tisková chyba. Tak na př. praví ve zmíněné glóse: „Autor (t. j. nejmenovaný prof. Engliš) pak dokazuje v posuzovaném článku opak, že totiž je hluboký a ostrý kontrast mezi kausálním a teleologickým způsobem nazírání, nikoli však mezi normativním a teleologickým, jak jsem dokázal rovněž nahoře totéž thema, že je nepochopitelno vše, leda, dovedeme-li vyložiti vznik následků z příčin, co je také podstatou logiky.“

Kdo chce si však učiniti představu o tom, co svede Dr. Drápal v oboru kumulace nesmyslných frází, ten přečti si úvodní kapitolu „In memoriam JUDra Emila Otta“ v brožurce „Glosy k civilnímu procesu“, která obsahuje čtyři obsahově spolu nijak nesouvisející články. Co zde je řečeno o našem znamenitém civilistovi, hodilo by se na každého jiného člověka spíše než na

něho. Dr. Drápal chce však udat své fráze a nic se o to nestará, co z toho pojde. Nikoliv o nějakém uměleckém nebo filosofickém díle, nýbrž o Ottově „Úvodě ve studium soudního řádu“ platí totiž podle našeho frázisty toto: „Nezná (totiž Ott) planých vět bez jádra; markantní styl s praegnantní lapidárností plastickými výrazy tvárně modeluje, dramatickým napětím pronikavé jistoty z hlubokých vědomostí a modulované hudební lahodou slova. Spjoval v dokonalou harmonii vědu s uměním, znova dokázav, že není dokonalé vědy bez dokonalého umění a naopak, čili, že jest vždy obě jedno a vše. Neznám nikoho — rovněž byl nepřesný a proto mlhavý J. A. Komenský — kdo dovedl zachytiti a vyjádřiti úsudek s takovou absolutní, reliefní určitostí, vymeziti s tolikou minuciositou a praecisní apodikci, která ve zkratce zahrnuje zároveň vyvrácení všech možných námitek. A každá věta je skulptura jemně vytesaná se znalostí všech nuancí mluvy, která zaráží svou přiléhavostí a svou výstižností.“

A přece řekl bych nyní po přečtení posudku, podepsaného Drem Svobodou, že když tedy ne Komenský, přece někdo se vyrovná Ottovi a jeho reliefní určitosti, minuciosnosti atd. Je to Dr. Drápal sám! Neboť v posudku praví se o něm: „Překvapuje mne nezvyklá opulence, koncentrovaná condensace, jadrná markantnost, jemná kultivace, ba docela kult slova a slohu v této knize, nápadná odlišnost, která srší a oplývá oslnivými kontrasty a živě bije na prvý pohled, jak plane a sálá, vykristalisována v čirou zářivost. Je řídká věru v právnické vědě taková dovedná vytříbenost, pečlivá ciselace, vypouklá skulpturálnost, reliefní plasticita, precisní a sugestivní lapidarita, kulovitá oblost, koncisní a úsečná pregnance — starostlivý výběr nejvýstižnějšího, zkad vyvěrá a pryští lahodná rytmika úměrných period, plná hudební zvucnosti ryziho kovu. Kniha je jedinečné, svrchovaně harmonické dílo, dokonalé nejen bohatstvím ideí, ale stejně superioritou, suverénně ovládaným a do široka obzíravým a rozčleněným utvářením vět. Je to avis rara, výjimečnost, bílá vrána, jakých není nazbyt ve vědecké literatuře, velmi často stylově jalové a plané. Proto radostně vyzvedám toto vzácné unikum nad veškerá fakta; vždyť je kusé každé dílo, ve kterém chybí jedna z obou kardinálních složek: co se vyjadřuje a jak se to vyjadřuje — jak zkrátka dovedně a obratně dovede autor vyloupnouti jádro.“

Srovnám-li obě tato místa — Drápalovu apotheosu Ottovu a Svobodovu apotheosu Drápalovu —, dospívám k velice závažnému výsledku. Tvrdím totiž se vši určitostí, že místo citované z posudku, podepsaného Drem Svobodou, nepochází od tohoto recenta, nýbrž že podle vši pravděpodobnosti obě apotheosy mají téhož autora! Neboť jde při nich zcela patrně o týž druh bohapustého žvanění! Leda, že by autor recense vědomě byl napodobil způsob mluvy posuzovaného velíkána, tak jako kdybych se na př. sám pokusil stejným způsobem nakreslit literární profil Drápalův, řka: Ještě nikdy dosud nebyl v našem právnickém písemnictví holý nesmysl vyjádřen takovou kulovitou kondensací, koncentrovanou opulencí, vypouklou pregnancí, jadrnou ciselací, koncisní a úsečnou skulpturálností, hudební lapidaritou — zkrátka, tolikými nicotnými frázemi, jak jich užívá Dr. Drápal. F. W.